

Kan man blive glad for en kørestol?

Af Anne Marie Kirk

Det er nu 15 år siden jeg mærkede, hvad bækkenløsning er for noget, nemlig da jeg ventede mit første barn. Da hun var 2 år var jeg kommet til hægterne igen og jeg har haft 10 år siden da hvor jeg har arbejdet og ellers haft et ”normalt” liv. For 2 år siden begyndte jeg så at få smerter igen som blev værre og værre. Jeg fik konstateret kronisk bækkenløsning. Jeg prøvede at blive genoptrænet, men jo mere jeg lavede, jo værre blev det. For 1 år siden var min gå-afstand så kort, at jeg kun gik rundt inden døre, hvor jeg har fuldt styr på hvor stolen står, når jeg ikke kan gå mere.

Da det blev december 2009 og julen stod for døren, ville mine 2 piger gerne ud at købe julegaver, men jeg kunne ikke holde til det. Lysten til at få denne oplevelse sammen med pigerne gjorde, at jeg for første gang satte mig i en kørestol. Det var en stor overvindelse for mig, men familien gjorde alt for at lette det ved bl.a. at køre lidt ræs med mig i storcentret, så vi alle kom til at grine.

Den oplevelse med at kunne komme med og hygge mig sammen med familien gjorde, at jeg begyndte at arbejde med mit selvværd og det at sidde i en kørestol.

De første gange nogen jeg kendte så mig i stolen, var jeg helt nede. På den anden side kunne jeg også få nogle gode oplevelser, når jeg sad i kørestolen. Efter op- og nedture angående det at sidde i kørestolen, er jeg nu blevet ”glad” for kørestolen.

Kørestolen er blevet mine ben, og dermed er det blevet muligt for mig at kunne meget af det, jeg kunne, før bækkenløsningen kom tilbage.

Jeg har altid brugt naturen rigtig meget, bl.a. via mit tidligere job som efterskolelærer. Jeg har gået meget ved skov og strand

- både alene og sammen med familien. Vi har fx roet havkajak og overnattet i bivuak på primitive lejrpladser, og meget andet. Disse oplevelser troede jeg var en saga blot.

Nu er jeg igen meget i naturen, i skoven, ud over marker og op og ned... Jeg har fået en Swiss-trac som jeg kan koble foran min kørestol, så jeg bliver selvkørende. Min Swiss-trac er en stærk en af slagsen, og bliver da også kaldt en mini traktor”.

Med dette udstyr har jeg fået min frihed tilbage, som for mig er meget vigtigt. Jeg vil helst kun hjælpes, når jeg slet ikke har en anden udvej.

Selv om det føles svært at sige det, er jeg blevet rigtig glad for min kørestol og ser nu frem til alle de ture, jeg skal have i naturen - alene og sammen med fa-

milien. Jo mere ufremkommeligt det ser ud, der hvor vi ønsker at komme rundt, jo større er lysten til at prøve, om det kan lade sig gøre. Jeg har allerede nu fået rigtig mange oplevelser rundt omkring i vores smukke land. Vi ser meget på fugle i min familie, og jeg har været på Randbøl Hede, hvor udstyret kom på prøve, men jeg fik en succes med mig hjem og så 18 traner. Jeg har været i mange forskellige skove for at se på fugle og dyreliv, samt for fx at plukke blåbær. Vi har været ved Bulbjerg og jeg kunne komme helt ud til kanten. Set en smuk solnedgang ud over Thy natio-

nalpark med brøl fra kronstyr. Skjern Enge er også et yndet sted – ja, jeg kunne blive ved. Det jeg bare vil sige er, at man kan blive ”glad” for en kørestol!

Ja, jeg ville hellere være den, jeg var før, men det kan jeg ikke. Jeg savner mit job og kolleger, men der er kun en vej og det er fremad... Så når jeg kan mærke, at livet er lidt hårdt, er det bare med at komme ud og få frisk luft og en oplevelse med min KØRESTOL

